

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Passera a soudců Mgr. Jany Brothánkové a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobce: **R. S., DiS.**, zastoupeného JUDr. Eliškou Vranou, advokátkou se sídlem Na Hřebenech II. 1718/8, Praha 4, proti žalovanému: **Univerzita Palackého v Olomouci**, se sídlem Křížkovského 8, Olomouc, proti rozhodnutí rektora žalovaného ze dne 19. 5. 2011, čj. 2061/2011-R, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 28. 6. 2013, čj. 22 A 166/2011 - 56,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 26. 4. 2010, čj. 844/2010-R, potvrdil rektor Univerzity Palackého v Olomouci (dále jen „žalovaný“) rozhodnutí děkanky právnické fakulty (dále jen „děkanka“) ze dne 4. 2. 2010, čj. Stu/G/319/10, kterým ukončila studium žalobce na této fakultě z důvodu nesplnění požadavků vyplývajících ze studijního programu právo.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí rektora ze dne 26. 4. 2010 správní žalobou podanou ke Krajskému soudu v Ostravě. Rozsudkem ze dne 16. 2. 2011, čj. 22 A 42/2010 - 92, krajský soud žalobu odmítl v části, ve které se žalobce domáhal uložení povinnosti rektorovi rozhodnout o žádostech žalobce ze dne 2. 9. 2009 a 3. 9. 2009 o splnění podmínek pro udělení kolokvia a o žádostech o možnost opakovat kolokvium před zkušební komisí a možnost zapsat si tento předmět znovu na základě udělení výjimky. Rovněž žalobu odmítl v části, ve které se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí rektora ze dne 2. 10. 2009, čj. 1608/2009-R. Žalobu zamítl v části, ve které se žalobce domáhal prohlášení nečinnosti rektora ve věci návrhů žalobce ze dne 25. 1. 2010 a 26. 2. 2010 a prohlášení nicotnosti rozhodnutí rektora ze dne 2. 10. 2009, čj. 1608/2009-R. Konečně krajský soud zrušil rozhodnutí rektora ze dne 26. 4. 2010,

čj. 844/2010-R o přezkoumání rozhodnutí děkanky o ukončení studia a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

[3] Kasační stížnost žalobce proti výrokům tohoto rozsudku o odmítnutí žaloby Nejvyšší správní soud zamítl rozsudkem ze dne 31. 10. 2011 čj. 8 Ans 12/2011 - 132.

[4] Rozhodnutím ze dne 19. 5. 2011, čj. 2061/2011-R (dále jen „napadené rozhodnutí“), rektor žalovaného opětovně potvrdil v návaznosti na rozsudek krajského soudu čj. 22 A 42/2010 – 92 rozhodnutí děkanky ze dne 4. 2. 2010, čj. Stu/G/319/10, o ukončení studia žalobce.

II.

[5] Žalobce podal proti novému rozhodnutí rektora žalovaného opět správní žalobu ke Krajskému soudu v Ostravě. Krajský soud žalobu zamítl. Zdůraznil, že se nemohl zabývat žalobními body 1) a 8a), neboť podle ustálené judikatury správních soudů nevyhovují žalobní odkazy na jiná podání ustanovení § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Žalobce byl povinen explicitně uvést důvody nezákonnosti napadeného rozhodnutí přímo v textu žaloby a vymezit tím rozsah soudní kontroly rozhodnutí správního orgánu.

[6] Soud nesouhlasil s názorem žalobce, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné. Napadené rozhodnutí se postupně vypořádává s argumentací žalobce. Byť tak činí místy stručně, je dostatečně jasné a vystihuje úvahy, postupy a závěry žalovaného, čímž zakládá i dostatečný podklad k přezkumu těchto úvah, postupů a závěrů. Účelem správního rozhodnutí je objasnit úvahy správního orgánu jasně a výstižně. Postačuje-li k dosažení tohoto účelu stručný text, je s ohledem na zásadu rychlosti a hospodárnosti řízení nadbytečné zatěžovat odůvodnění rozvíjejícími úvahami.

[7] Soud se neztotožnil ani s námitkou žalobce, že ve věci je nutno aplikovat správní řád. Zákon č. 111/1998 Sb., o vysokých školách (dále jen „zákon“) v § 68 odst. 1 vyloučil použití obecných předpisů o správním řízení na rozhodování o právech a povinnostech studentů. Správní řád pro tuto oblast proto nelze aplikovat, s výjimkou obecných zásad obsažených v § 2 až § 8 správního řádu. Žalobce ve své stále totožné argumentaci neuvádí, proč by shora uvedené pravidlo nemělo platit, případně proč zákon o vysokých školách a jeho prováděcí předpisy neobsahují příslušná procesní pravidla, popř. proč jsou tato pravidla nedostatečná. Za těchto okolností nezbyvá než zdůraznit, že podle ustálené judikatury správních soudů nelze samotné vyloučení obecných předpisů o správním řízení považovat bez dalšího za neústavní, je-li toto vyloučení kompenzováno vytvořením souboru pravidel zvláštních, pro daný typ řízení vhodnějších.

[8] Žalobce dále označil samotnou existenci Studijního a zkušebního řádu Univerzity Palackého v Olomouci, schváleného Akademickým senátem Univerzity Palackého dne 23. 2. 2005 (dále jen „studijní a zkušební řád“) za nesouladnou s čl. 79 odst. 3 Ústavy, čl. 4 a čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“). Soud uvedl, že studijní a zkušební řád není právním předpisem, neboť neobsahuje vynutitelné právní normy. Z hlediska teorie práva se jedná o tzv. vnitřní předpis, produkt autonomní normotvorby, který se vyznačuje tím, že směřuje vůči příslušníkům určitého, demokraticky uspořádaného, společenství. Nelze na něj tedy vůbec aplikovat čl. 79 odst. 3 Ústavy, podle kterého mohou ministerstva, jiné správní úřady a orgány územní samosprávy vydávat právní předpisy na základě a v mezích zákona, jsou-li k tomu zákonem zmocněny. Tento článek Ústavy totiž dopadá toliko na právní předpisy, nikoli na předpisy vnitřní.

[9] Studijní a zkušební řád není v rozporu ani s čl. 4 Listiny. Ve čl. 4 odst. 1 Listiny je uvedeno, že povinnosti mohou být ukládány i na základě zákona, tzn. i podle jiného předpisu

vydaného na základě zákonného zmocnění. Ve vztahu ke studijnímu a zkušebnímu řádu je toto zákonné zmocnění obsaženo v § 17 odst. 1 písm. f) zákona.

[10] Není důvodná ani námitka rozporu s čl. 36 odst. 1 Listiny. Žalobce neuvedl, jak mu studijní a zkušební řád brání v domáhání se jeho práv. Soudu je navíc z úřední činnosti známo, že žalobce svá práva uplatňoval na základě studijního a zkušebního řádu opakovaně (řízení vedená u krajského soudu pod sp. zn. 22 Ca 263/2009, 22 Ca 320/2009, 22 A 42/2010 a 22 A 91/2010).

[11] Žalobce dále namítl, že se nedomáhal vypsání mimořádného termínu, ale jen toho, aby mu bylo umožněno řádně splnit studijní povinnosti, a dále, že při vzniku sporu s vyučujícím využil svého práva vyplývajícího ze studijního a zkušebního řádu, a písemně požádal o přezkum svého případu. Soud ze správních spisů zjistil, že žalobce měl předmět „Úvod do studia práva“ zapsán postupně ve dvou akademických ročnících, poprvé v roce 2007/2008 a poté v roce 2008/2009. Ve druhém zapsaném roce žalobce nevykonal kolokvium z uvedeného předmětu v řádném ani v prvním a druhém opravném termínu. Následně byl žalobci k jeho žádosti povolen mimořádný termín (na den 1. 9. 2009), avšak znovu s negativním výsledkem. Při tomto termínu byla přítomna další vyučující, která potvrdila objektivitu testu a jeho hodnocení.

[12] Krajský soud zdůraznil, že žalobce byl jako student povinen na základě čl. 10 odst. 12 písm. b) a odst. 13 studijního a zkušebního řádu seznámit se s uveřejněným programem předmětu včetně podmínek pro udělení kolokvia, a těmito podmínkami se řídit. Stanovené podmínky byly jasné v tom, že každý student se mohl testu zúčastnit třikrát, přičemž byly stanoveny čtyři možné termíny. Pokud se žalobce nezúčastnil tří z těchto termínů z důvodů, které nebyly na straně vyučujícího či žalované, jednalo se o jeho svobodnou volbu, jejíž případné negativní důsledky musí snášet. Žalobce v řádně vypsáných termínech nesplnil podmínky kolokvia, a tedy předmět „Úvod do studia práva“ neabsolvoval. Pro přezkum neudělení kolokvia má studijní a zkušební řád vlastní úpravu (čl. 12 odst. 6 řádu), nebyl tedy důvod chybějící úpravu vyplňovat *analogií legis* s úpravou zkoušek či postupem *a maiore ad minus*. Zvláštní způsob spočíval v přezkumu neudělení kolokvia vedoucím pracoviště, o což žalobce opět požádal 2. 9. 2009. Nadřízený vedoucí však byl z posouzení věci vyloučen pro podjatost a o věci měla rozhodnout děkanka. Ta však zvolila postup známý jako „atrakce pro složitost věci“ a podala návrh na přezkum rektorem žalovaného. Stalo se tak rozhodnutím ze dne 2. 10. 2009 čj. 1608/2009-R. Takový postup je obdobný postupu podle § 80 odst. 3 a odst. 4 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb. správního řádu (dále jen „správní řád“) a vzhledem k tomu, že je výslovně upraven ve správním řádu, je v souladu se základními zásadami správního řízení podle § 2 až § 8 správního řádu.

[13] Rektor v prvním případě vyhověl žalobcově žádosti a nařídil, aby žalobci bylo umožněno absolvovat kolokviální test ještě jednou, tak se stalo dne 1. 9. 2009. Žalobce namítl, že tento test neproběhl před komisí. S tím se krajský soud neztotožnil. Ani zákon, ani studijní a zkušební řád neurčují, jak má být komise složena. Z povahy věci vyplývá, že komise musí být vícečlenná. V žalobcově případě tvořili komisi dva členové – vyučující předmětu a další vyučující, která potvrdila objektivitu testu. Tím byla žalobci umožněna komisionální forma kolokvia a nebyla nijak porušena jeho práva. Studijní a zkušební řád žalobci nijak nezaručuje druhý opravný termín kolokvia, tato možnost je vyhrazena pouze pro zkoušky. Libovůle vyučujícího byla vyloučena přítomností další vyučující, která potvrdila objektivitu kolokviálního testu. Žalobce po neúspěšné účasti u rektorem nařízeného termínu kolokvia žádal o jeho přezkum, což rektor žalované učinil v rozhodnutí ze dne 2. 10. 2009.

[14] Žalobce dále namítl, že v akademickém roce 2008/2009 bylo možné kolokviální test splnit i dosažením 11 bodů, kdy se tzv. „půlbody“ zaokrouhlovaly po součtu směrem nahoru. Žalobce v jednom testu po zaokrouhlení dosáhl 11 bodů. Označil za diskriminační, že někteří

studenti získali kolokvium po obdržení 11 bodů a studium jim ukončeno nebylo. Krajský soud zdůraznil, že pro úspěšné složení kolokviálního testu byla stanovena hranice 13 bodů, které žalobce nikdy nedosáhl. Bylo nesporné, že v akademickém roce 2008/2009 byl jako poslední termín pro získání kolokvia vypsána středa 25. 2. 2009 a že tento den se test nekonal z důvodů na straně vyučujícího. Vyučující posunul termín testu na 16. 3. 2009 a jako kompenzaci za tento přesun snížil potřebnou hranici pro získání kolokvia na 11 bodů. Z této jednorázové výjimky nelze vyvozovat žalobcovo legitimní očekávání, že tato výjimka bude platit i v budoucnu. Studium na vysoké škole klade na studenta nemalé požadavky i co do organizace studentova času. Přesun termínu kolokvia bez náležitého předstihu z důvodů na straně vyučujícího může znatelně narušit studentův harmonogram, kdy student musí své znalosti získané přípravou ke kolokviu obnovovat. Jeho situace je tak odlišná od situace studenta, do jehož harmonogramu takto zasazeno nebylo. Byl zde tedy dán důvod pro odlišné zacházení s těmito studenty, provedené jednorázovým zmírněním podmínek pro udělení kolokvia. Vzhledem k legitimnímu důvodu pro odlišné zacházení nelze označit postup vyučujícího za diskriminační. Žalobce sám se zúčastnil zvýhodněného termínu a měl možnost čerpat stejnou výhodu spolu s ostatními, nemohl tedy být diskriminován. Situace náhlého zásahu do harmonogramu studenta nemohla nastat při termínu kolokvia 1. 9. 2009, neboť tento termín byl žalobci řádně oznámen s dostatečným předstihem a test se v tomto termínu konal. Z hlediska přípravy na test tak nenastaly žádné skutečnosti, které by tento termín odlišovaly od termínů 18. 12. 2008, 15. 1. 2009 a 22. 1. 2009, kdy byla nastavena minimální hranice 13 bodů. Podle zásady rovného zacházení pak platí, že byla-li při termínech 18. 12. 2008, 15. 1. 2009 a 22. 1. 2009 nastavena hranice 13 bodů, pak tato hranice musela platit i 1. 9. 2009. Této hranice žalobce nedosáhl, a to ani po zohlednění zaokrouhlení součtu bodů nahoru.

[15] Krajský soud nesouhlasil s námitkou žalobce, že kolokvium z předmětu „Úvod do studia práva“ bylo možné získat alternativně vypracováním seminární práce. Taková možnost ze zveřejněného programu předmětu nijak nevyplývala. Jedinou možností byl písemný test. Krajský soud ze správního spisu zjistil, že žalobci byl povolen individuální studijní plán pro akademický rok 2007/2008 spočívající v 75% omluvené účasti v povinné formě výuky s tím, že individuální úkoly nahrazující semináře a další formy výuky určí žalobci vyučující daného předmětu. Žalobce vedle předmětu „Úvod do studia práva“ navštěvoval i předmět „Instituce EU“, přičemž oba předměty vyučoval stejný vyučující. V předmětu „Instituce EU“ neměl žalobce povinnost navštěvovat semináře, místo toho měl za úkol sepsat seminární práci. Žalobce sepsal seminární práci pod názvem „Efektivita parlamentní kontroly k působení českých zástupců v Radě EU“, kterou mu vyučující uznal. Již z názvu práce je evidentní, že se nevztahuje k obsahu předmětu „Úvod do studia práva“, neboť náplní tohoto předmětu je vyhledávání zdrojů, postupy při psaní písemných prací apod., nikoli působení zástupců členských států v orgánech Evropské unie. Pokud žalobce vztahuje svou seminární práci k předmětu „Úvod do studia práva“, činí taky ryze účelově. Dalším dokladem účelovosti jednání žalobce je skutečnost, že v roce 2008 nijak nebrojil proti neudělení kolokvia, naopak si stejný předmět zapsal i v následujícím roce a na základě tohoto nového zápisu se dostavoval ke kolokviálním testům. To, že vyučující předmětu „Úvod do studia práva“ uznal žalobci seminární práci, bylo dáno jen tím, že se jednalo o vyučujícího, který vyučoval i předmět „Instituce EU“. Z tohoto dvojího postavení téže osoby nelze vyvozovat uznání seminární práce jako splnění studijních povinností jiného předmětu, než ke kterému se práce vztahovala.

[16] Soud se konečně zabýval otázkou, zda sdělení vyučujícího obsažené v emailové korespondenci „*povinnosti máte splněné*“ a „*na zápis se můžete spolehnout, důležité je splnění požadavků, ne podpis*“ mohl v žalobci vzbudit legitimní očekávání, že mu bez dalšího bude uznáno absolvování nejen předmětu „Instituce EU“, ale i předmětu „Úvod do studia práva“. Žalobce si měl být již od počátku výuky předmětu „Úvod do studia práva“ vědom, že k jeho úspěšnému absolvování bylo třeba složit písemný test. Zároveň si byl vědom, že se k tomuto testu

v akademickém roce 2007/2008 nikdy nedostavil. Mohl a měl si tedy být vědom toho, že - ať mu píše vyučující cokoliv – podmínky pro absolvování předmětu nesplnil a zápisu kolokvia do výkazu o studiu mohl dosáhnout jen přehlédnutím vyučujícího nebo podvodem. Taková situace sice mohla založit očekávání žalobce v zápis kolokvia do výkazu, nemohlo se však jednat o očekávání legitimní. Jiné než legitimní očekávání přitom nemohlo požívat právní ochrany. Ochranu takovému očekávání nemohl poskytnout ani soud ve správním soudnictví. Zjistil-li vyučující následně, že žalobce podmínky předmětu nesplnil a v důsledku toho zápis kolokvia neprovedl, postupoval v souladu s objektivním stavem věci a žalobcova práva nijak nepoškodil.

III.

[17] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Uvedl, že celou dosavadní žalobní argumentaci lze shrnout do pěti stěžejních tematických celků, jimiž je současně odůvodňována kasační stížnost.

[18] Stěžovatel za prvé namítl, že mu nebyl zajištěn faktický, nestranný a zcela objektivní věcný přezkum obsahové stránky kolokvia včetně přezkumu jeho hodnocení, čímž bylo zasaženo do jeho veřejného subjektivního práva na věcný přezkum podle čl. 12 odst. 6) studijního a zkušebního řádu. V rozhodnutí ze dne 2. 10. 2009, čj. 1608/2009-R, se rektor žalovaného nevypořádal s žádnou z námitek, které stěžovatel vznesl dne 2. a 3. 9. 2009 ve svých žádostech o věcný přezkum kolokvia podle čl. 12 odst. 6 studijního a zkušebního řádu. Krajský soud v Ostravě proto žalobě stěžovatele vyhověl a rozsudkem ze dne 13. 5. 2010, čj. 22 Ca 320/2009 - 23 uložil rektorovi žalovaného povinnost zabývat se stěžovatelovými námitkami i po věcné stránce. V návaznosti na tento rozsudek vydal rektor žalovaného rozhodnutí ze dne 8. 6. 2010, čj. 1399/2010-R a čj. 1400/2010-R, ve kterých opětovně ignoroval skutkovou i právní stránku věci. Stěžovatel uvedená rozhodnutí opět napadl správní žalobou, kterou však krajský soud usnesením ze dne 13. 1. 2011, čj. 22 A 91/2010 – 42, odmítl s odůvodněním, že se jedná pouze o podkladová rozhodnutí, která nejsou samostatně přezkoumatelná. Přezkoumatelné je až konečné rozhodnutí o ukončení studia. Právní názor krajského soudu potvrdil i Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 14. 12. 2011, čj. 8 As 38/2011 – 67. V nyní posuzovaném případě je předmětem přezkumu konečné rozhodnutí rektora žalovaného o ukončení studia stěžovateli. V souladu se shora uvedenými právními názory správních soudů měl krajský soud v posuzované věci přezkoumat i věcnou správnost a zákonnost podkladových rozhodnutí k rozhodnutí o ukončení studia, tedy i věcnou správnost rozhodnutí rektora žalovaného ze dne 8. 6. 2010. To krajský soud neučinil, ačkoli již pouhým porovnáním obsahu rozhodnutí ze dne 8. 6. 2010 a námitek stěžovatele ze dne 2. a 3. 9. 2009 je zjevné, že věcný přezkum neudělení kolokvia nebyl zajištěn, čímž bylo porušeno stěžovatelovo veřejné subjektivní právo na věcný přezkum neudělení kolokvia.

[19] Ve druhém okruhu stížných námitek stěžovatel uvedl, že podmínky pro udělení kolokvia z předmětu „Úvod do studia práva“ splnil fakticky dvakrát, jednak v akademickém roce 2007/2008 formou vyučujícím uznané seminární práce a v roce 2008/2009 formou kolokviálního testu, u kterého dosáhl po zaokrouhlení 11 bodů. Pokud jde o uznání seminární práce v roce 2007/2008, stěžovatel odkázal na emailovou korespondenci s vyučujícím a uvedl, že bylo povinností vyučujícího nejprve si ověřit, zda stěžovatel splnil podmínky pro udělení kolokvia, a teprve poté stěžovateli sdělit, zda jsou podmínky splněny. Odpovědnost za nesprávnost takových informací nelze přenášet na studenty. Pokud šlo o test v roce 2008/2009, stěžovatel odkázal na argumentaci ve správní žalobě ze dne 12. 5. 2010 a zdůraznil, že s ohledem na ústavní princip rovnosti a zákazu diskriminace není přípustné kompenzovat nesplnění pracovních povinností vyučujícího zvýhodněním jen některých studentů bez toho, aby tato výhoda byla vztažena na všechny studenty v daném akademickém roce. Stěžovatel také popřel, že by se testu

zúčastnil čtyřikrát, jak tvrdí žalovaný v rozhodnutí ze dne 19. 5. 2011, a uvedl, že tuto nesprávnou skutkovou informaci převzal do svého rozsudku i krajský soud. Zdůraznil také, že dosud nikdo nepřezkoumal věcnou správnost ohodnocení testu z 1. 9. 2009, a není tedy postaveno najisto, zda stěžovatelovo hodnocení nemá být vyšší než získaných 11 bodů.

[20] Stěžovatel dále setrval na námitce, že v jeho věci měl být použit argument *a maiore ad minus* při posuzování otázky, jaké možnosti obrany má student při neúspěchu u kolokvia. Na základě uvedeného argumentu stěžovatel trval na tom, že možnosti obrany proti neúspěchu u kolokvia musí být stejné jako u zkoušek, neboť neúspěch u kolokvia či zápočtu může mít pro studenta stejné důsledky jako neúspěch u zkoušky, tj. ukončení studia. Pokud by u předmětů nezakončených zkouškou měly být nižší standardy procesní obrany, vyučující by se mohl zbavit nepříjemného studenta v rámci těchto předmětů, a to bez možnosti jakéhokoli přezkumu či kontroly.

[21] V předposledním okruhu námitek stěžovatel uvedl, že ve věci existovala překážka *rei indicatae*. Rozhodnutí děkanky ze dne 14. 10. 2009, čj. Stu/G/6254/09, o ukončení studia stěžovateli bylo zrušeno rozhodnutím rektora žalovaného, přičemž věc nebyla děkance vrácena k novému projednání. Tato skutečnost založila překážku věci rozhodnuté, pro kterou nebyla děkanka oprávněna zahájit nové řízení o ukončení studia. Děkanka však takové řízení zahájila a vydala rozhodnutí o ukončení studia stěžovateli ze dne 4. 2. 2010, čj. Stu/G/319/10, které rektor žalovaného potvrdil napadeným rozhodnutím.

[22] Konečně stěžovatel namítl protiústavnost § 68 odst. 1 věty první zákona o vysokých školách, podle kterého se na rozhodování o právech a povinnostech studentů nevztahují obecné předpisy o správním řízení. Uvedl, že rozhodnutí o ukončení studia je rozhodnutím meritorním, které podléhá soudnímu přezkumu. Takové rozhodnutí může být vydáno pouze jako výsledek řízení, které respektovalo procesní záruky garantované čl. 36 odst. 1 a čl. 4 Listiny. Stěžovatel neprovedl konkrétní rozbor jednotlivých ustanovení studijního a zkušebního řádu. Podle stěžovatele je totiž i právnímu laikovi *prima facie* zřejmé, že studijní a zkušební řád neobsahuje ucelenou procesní úpravu, která by odpovídala požadavkům Listiny. Na rozhodování o ukončení studia je vzhledem k závažnosti této otázky proto nutno aplikovat správní řád. Stěžovatel odkázal ohledně bližší argumentace na svou kasační stížnost, směřující proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 16. 2. 2011, čj. 22 A 42/2010 - 92. Podotkl, že sama právnická fakulta žalovaného ve svých studijních materiálech označila § 68 odst. 1 větu první zákona o vysokých školách za protiústavní.

[23] Stěžovatel také nesouhlasil s názorem soudu a žalovaného, že studijní a zkušební řád je výsledkem autonomní normotvorby. K autonomní normotvorbě musí být subjekt nadán výslovně Ústavou, jinak se může jednat jen o normotvorbu sekundární. K autonomní normotvorbě jsou podle Ústavy zmocněny pouze územní samosprávné celky (srov. čl. 104 odst. 3 Ústavy). Pro ostatní subjekty, včetně vysokých škol, platí limity sekundární normotvorby vyplývající z článku 79 odst. 3 Ústavy, o čemž svědčí i povinnost registrace vnitřních předpisů vysokých škol ministerstvem podle § 36 zákona o vysokých školách.

[24] Závěrem stěžovatel zdůraznil, že založení důvodnosti výroku správního rozhodnutí na subjektivním názoru správního orgánu je zcela nepřipustné. Podanou žalobou se nedomáhal, aby soud posoudil správnost hodnocení kolokviálního testu, ale aby přinutil univerzitní orgány zabývat se konkrétními námitkami a výhradami stěžovatele. Také uvedl, že ani univerzitní orgány, ani správní soud nevzaly v potaz, že stěžovatel trpí vážnou hluchotou a celodenně osobně pečuje o svoji téměř devadesátiletou babičku ve stupni úplné závislosti. Z těchto důvodů stěžovatel mohl většinu svých studijních povinností plnit pouze prostřednictvím vzdáleného přístupu a bylo pro něj obtížné získat informace, které mohly mít vliv na organizačně-technickou stránku plnění

studijních povinností. Stěžovatel také požádal o přednostní projednání věci podle § 56 odst. 1 s. ř. s. s ohledem na to, že je občanem zvláště těžce zdravotně postiženým a studium na právnické fakultě je jeho jedinou možností, jak se v budoucnu pracovně uplatnit.

[25] Stěžovatel posléze samostatným podáním doplnil první okruh kasačních námitek tím, že krajský soud nepřezkoumal vedle rozhodnutí o věci samé i dvě podkladová rozhodnutí žalovaného, a to konkrétně rozhodnutí rektora ze dne 8. 6. 2010, čj. 1399/2010-R a čj. 1400/2010-R (dále jen „podkladová rozhodnutí“). Bylo přitom povinností soudu přezkoumat zákonnost těchto podkladových rozhodnutí, a pokud jejich zjištěná nezákonnost měla vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, pak napadené rozhodnutí zrušit a s nezákonností podkladových rozhodnutí se vypořádat v odůvodnění (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2007, čj. 4 As 37/2005 – 83).

[26] Stěžovatel zároveň označil podkladová rozhodnutí za nepřezkoumatelná, neboť rektor žalovaného v nich nevymezil relativně neurčitou hypotézu právní normy, obsažené v čl. 41 studijního a zkušebního řádu. Neurčitost hypotézy neznamená oprávnění rozhodujícího orgánu postupovat při jejím vymezení svévolně. Absence konkrétního vymezení relativně neurčité hypotézy v rozhodnutí tak má vždy za následek jeho nepřezkoumatelnost. Rektor žalovaného ani neskrýval, že výrok obou podkladových rozhodnutí byl projevem libovůle, když v odůvodnění mimo jiné výslovně uvedl, že v této věci rozhodl nikoliv na základě konkrétně a předem objektivně vymezené hypotézy právní normy, ale pouze formálně z toho důvodu, že mu správní soud uložil ve věci nějak rozhodnout.

IV.

[27] Žalovaný k prvnímu okruhu kasačních námitek uvedl, že práva stěžovatele nebyla žádným způsobem zkrácena, byl zachován rovný přístup ke studiu a vyučující poskytl stěžovateli potřebné výhody v souvislosti s jeho zdravotním omezením. Stěžovatel nesplnil své povinnosti z předmětu „Úvod do studia práva“, nemohl tedy legitimně očekávat provedení zápisu o úspěšném složení kolokvia. Zároveň musel nést následky svého jednání, mezi které patří ukončení studia.

[28] K dalšímu okruhu námitek žalovaný uvedl, že v akademickém roce 2007/2008 se stěžovatel nezúčastnil ani jednoho z možných termínů kolokvia. Jednoznačně tak podcenil plnění svých studijních povinností. Ve zbytku žalovaný odkázal na své vyjádření ke krajskému soudu ze dne 8. 8. 2011.

[29] Podle žalovaného není z třetího okruhu námitek zcela zřejmé, co mělo být podstatou bodu 48. kasační stížnosti. Zákon vůbec neupravuje problematiku opravných termínů. Úprava zkoušek a kolokvií je ve studijním a zkušebním řádu nastavena adekvátně obtížnosti a významnosti těchto institutů.

[30] K čtvrtému okruhu námitek žalovaný zdůraznil, že rozhodnutí rektora, kterým bylo zrušeno předchozí rozhodnutí děkanky právnické fakulty o ukončení studia ze dne 14. 10. 2009, čj. Stu/G/6254/09, nebylo meritorním rozhodnutím o ukončení studia, a nezaložilo tak překážku věci rozhodnuté. Zásada *ne bis in idem* se navíc ve správním právu uplatňuje omezeně. Podle § 48 odst. 2 správního řádu nelze toliko dvakrát přiznat stejné právo nebo uložit stejnou povinnost z téhož důvodu téže osobě.

[31] Žalovaný se neztotožnil ani s návrhem stěžovatele na zrušení § 68 odst. 1 věty první zákona pro rozpor s ústavním pořádkem, a odkázal na své vyjádření krajskému soudu z 29. 4. 2011. K doplnění kasační stížnosti žalovaný uvedl, že obě podkladová rozhodnutí nepatří mezi rozhodnutí z oblasti veřejné správy, neboť rektor žalovaného nemusel vyhovět stěžovatelským žádostem o výjimky.

V.

[32] Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.). Neshledal vady, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

[33] Kasační stížnost není důvodná.

A/ K první námitce stěžovatele, že mu nebyl zajištěn faktický, nestranný a zcela objektivní věcný přezkum obsahové stránky kolokvia a že krajský soud měl přezkoumat i věcnou správnost a zákonnost rozhodnutí rektora žalovaného ze dne 8. 6. 2010, jako podkladových rozhodnutí, čímž bylo porušeno stěžovatelovo veřejné subjektivní právo na věcný přezkum neudělení kolokvia.

[34] Tato námitka není důvodná.

[35] Nejvyšší správní soud ohledně namítané absence věcného přezkumu obsahové stránky kolokvia ze strany rektora žalovaného, zejména pak v případě posledního kolokviálního testu z předmětu „Úvod do studia práva“, zapsaného v akademickém roce 2008/2009 podruhé, který žalobce vykonal dne 1. 9. 2009, v termínu k žádosti žalobce speciálně vyhlášeném, a který byl vyhodnocen opět tak, že „neprospěl“, předně musí odkázat na průběh řízení vedených stěžovatelem před žalovaným a správními soudy.

[36] Stěžovatel po tomto vyhodnocení kolokviálního testu uplatnil v podáních ze dne 2. a 3. 9. 2009 jednak žádost o uznání splnění podmínek pro udělení kolokvia v akademickém roce 2007/2008, dále žádost o uznání splnění podmínek za rok 2008/2009, dále žádost o přezkoumání hodnocení testu psaného dne 1. 9. 2009, dále žádost o možné opakování kolokvia před zkušební komisí a žádost o umožnění zapsat si předmět „Úvod do studia práva“ znovu na základě udělení výjimky. Tvrdí-li, že se rozhodnutím ze dne 2. 10. 2009, čj. 1608/2009-R, rektor žalovaného nevypořádal s námitkami, které uplatnil v těchto podáních a následně mu krajský soud rozsudkem ze dne 13. 5. 2010, čj. 22 Ca 320/2009 – 23, dal zapravdu a rektorovi uložil povinnost zabývat se stěžovatelovými námitkami po věcné stránce, je nutno poukázat na to, že krajský soud uvedeným rozsudkem uložil rektorovi povinnost rozhodnout o části podání žalobce, o níž dosud rozhodnuto nebylo, a to o žádosti o opakování kolokvia před zkušební komisí a o žádosti zapsat si uvedený předmět znovu na základě udělení výjimky. Současně však krajský soud rozhodnutím čj. 22 Ca 263/2009 - 31 ze dne 27. 11. 2009 odmítl jako nepřijatelnou žalobu žalobce proti rozhodnutí rektora ze dne 2. 10. 2009, kterým bylo rozhodnuto o žádosti o přezkoumání hodnocení kolokvia z předmětu „Úvod do studia práva“. Po přezkoumání postupu a hodnocení kolokvia, testu psaného dne 1. 9. 2009, dospěl rektor v uvedeném rozhodnutí k závěru, že nedošlo k pochybení ze strany vyučujícího a výsledek „nevyhověl“ je zcela důvodný. Kolokvium proběhlo řádně a objektivně, byl zachován rovný přístup, objektivnost byla zajištěna přítomností dalšího vyučujícího, vyučující mu poskytl potřebné výhody v souvislosti se zdravotním omezením. Soud následně podanou žalobu odmítl s odůvodněním, že hodnocení splnění podmínek pro vykonání kolokvia správnímu soudu nepřísluší.

[37] Rozhodnutím ze dne 8. 6. 2010, čj. 1399/2010-R (v návaznosti na rozsudek krajského soudu čj. 22 Ca 320/2009 - 23) rektor nevyhověl žádosti žalobce o povolení výjimky ze studijního a zkušebního řádu, spočívající v možnosti vykonat kolokvium z předmětu „Úvod do studia práva“ přezkoušením jiným vyučujícím či před komisí. V odůvodnění tohoto rozhodnutí rektor uvedl, že pro případ neudělení zápočtu či kolokvia zakotvuje čl. 12 odst. 6 Studijního zkušebního řádu pouze právo studenta požádat vedoucího pracoviště garantujícího předmět o přezkoumání svého případu, nikoli možnost ústního přezkoušení jiným

vyučujícím či komisí a dále odkázal na závěry svého rozhodnutí ze dne 2. 10. 2009, jímž byl výsledek kolokviálního testu z 1. 9. 2009 přezkoumán. Rozhodnutím z téhož dne čj. 1400/2010-R rektor nevyhověl žádosti žalobce o povolení výjimky ze studijního a zkušebního řádu spočívající v možnosti zapsat si opětovně /potřetí/ uvedený předmět a podrobně s konkrétními údaji o vypsání termínů pro vykonání kolokvia v předchozím akademickém roce 2007/2008 a 2008/2009 a neúčasti či neúspěšné účasti stěžovatele na nich, s poukazem na vypsání i mimořádný termín 1. 9. 2009, zdůvodnil, proč výjimku neudělil. Žalobu podanou stěžovatelem proti těmto rozhodnutím krajský soud odmítl rozhodnutím ze dne 13. 1. 2011, čj. 22 A 91/2010 - 42, kasační stížnost podanou žalobcem proti tomuto rozsudku zamítl Nejvyšší správní soud dne 14. 12. 2011, čj. 8As 38/2011 – 67.

[38] V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud zdůraznil, že rektor rozhodl o nepovolení výjimek z postupu podle studijního a zkušebního řádu, který v čl. 7 odst. 2 stanoví, že student si může tentýž předmět zapsat v rámci studia jednoho studijního programu nejvýše dvakrát a že má právo v případě neudělení zápočtu nebo kolokvia požádat vedoucího pracoviště garantujícího předmět o přezkoumání svého případu (čl. 12 odst. 6 téhož řádu). Poukázal rovněž na to, že *„předmětem kasační stížnosti bylo v daném případě toliko o určení, zda je rozhodnutí o nepovolení výjimky přezkoumatelné v režimu správního soudnictví a že posouzení toho, zda stěžovatel splnil podmínky pro řádné absolvování předmětu „Úvod do studia práva“, jak namítal v žalobě, jde nad rámec předmětu tohoto řízení. Tuto problematiku lze případně posuzovat v jiném řízení v souvislosti s rozhodnutím, které může být důsledkem tvrzeného nesplnění studijních povinností. Teprve tehdy se lze zabývat i otázkou, zda je přípustné, aby studijní a zkušební řád stanovil odlišná pravidla v případě posledního termínu při složení zkoušky a při vykonání kolokvia“* (bod 17). Dále soud uvedl, že ... *„Rozhodnutí o výjimce představuje postup jdoucí mimo obecně stanovená pravidla pro průběh studia. Nevyužil-li rektor svého mimořádného oprávnění povolit postup jdoucí mimo pravidla stanovená studijním a zkušebním řádem, nijak tím nezasáhl do subjektivního práva stěžovatele* (bod 19). Nicméně seznal, že byt' jde o rozhodnutí o žádosti o poskytnutí výjimky, na níž nemá student nárok, neznamená to, že je soudní ochrana vyloučena, ale student může namítat nedodržení *„procesních pravidel ... má právo na řádný proces, který garantuje rovnou ochranu práv a rovné zacházení se všemi studenty za obecným způsobem stanovených podmínek“* (bod 20). V následujícím bodu (21) soud uvedl, že *„námitky mířící na spravedlivý proces totiž stěžovatel formuloval tak, že zahrnovaly podstatnou měrou i okolnosti týkající se vyhodnocení pokusů o získání kolokvia. Tu však jde o otázku věcné správnosti rozhodnutí rektora, nikoliv o dodržení práva na spravedlivý proces. Žalobou napadená rozhodnutí rektora jsou odůvodněna stručně, avšak je z nich zřejmé, že věcné důvody se od doby vydání předchozího rozhodnutí, které bylo soudem zrušeno, nezměnily a že rektor nadále zastává stanovisko, že podmínky pro vykonání kolokvia byly objektivní.“* Nejvyšší správní soud také aproboval závěr krajského soudu, že pokud by došlo k ukončení studia stěžovatele v důsledku nesplnění požadavků vyplývajících ze studijního programu podle studijního a zkušebního řádu, tedy i pro neudělení předmětného kolokvia, pak rozhodnutí o ukončení studia bude přezkoumatelné ve správním soudnictví.

[39] Z tohoto rozsudku Nejvyššího správního soudu tak plyne, že soudnímu přezkumu ve správním soudnictví podléhá až rozhodnutí o ukončení studia; dojde-li k ukončení studia pro neudělení předmětného kolokvia, soudnímu přezkumu podléhá i dodržení procesních pravidel při vyhodnocení pokusu o získání kolokvia.

[40] Z průběhu řízení předcházejícího nyní projednávané kasační stížnosti plyne, že v mezidobí vydané rozhodnutí rektora ze dne 26. 4. 2010, kterým potvrdil rozhodnutí děkanky ze dne 4. 2. 2010 o ukončení studia stěžovatele, bylo k jeho žalobě zrušeno rozsudkem krajského soudu ze dne 16. 2. 2011, čj. 22 A 42/2010 - 92. V části, již však soud odmítl současně vznesené návrhy žalobce, byla jeho kasační stížnost zamítnuta rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2011, čj. 8 Ans 12/2011 - 132.

[41] Důvodem, pro který krajský soud zrušil rozhodnutí rektora ze dne 26. 4. 2010, byla toliko skutečnost, že v době vydání tohoto rozhodnutí nebylo rozhodnuto ještě o žádostech žalobce o udělení výjimek ze studijního a zkušebního řádu, neboť k tomu došlo až rozhodnutími rektora ze dne 8. 6. 2010, jak uvedeno shora. Krajský soud však již v tomto rozsudku opětovně odmítl žalobu v části směřující do rozhodnutí rektora ze dne 2. 10. 2009, opakovaně z téhož důvodu proto, že jde o rozhodnutí, jehož předmětem je hodnocení znalostí při kolokviu dne 1. 9. 2009 z předmětu „Úvod do studia práva“ (str. 11 uvedeného rozsudku). Nejvyšší správní soud v navazujícím rozsudku ze dne 31. 10. 2011 odkázal na závěry rozsudku krajského soudu ze dne 16. 2. 2011, v němž krajský soud „*připomenul, že ve správním soudnictví soud nemůže přezkoumávat hodnocení projevených znalostí při absolvování kolokvia. To, zda žalobce uspěl či nikoliv, je především na posouzení zkoušejícího, resp. dalších osob, pokud tak vnitřní předpisy školy umožňují*“ (bod 14). K námitce stěžovatele (opakované v bodu 79 žaloby v této právní věci), že se „*nedomáhal toho, aby správní soud přezkoumával samotný obsah kolokvia, ale toho, aby soud uložil správním orgánům povinnost zabývat se konkrétními vyhradami a námitkami stěžovatele a o těchto vyhradách a námitkách zcela konkrétně a věcně rozhodnout*“, Nejvyšší správní soud již v bodu (31) rozsudku čj. 8 Ans 12/2011 - 132 odkázal na str. 9 rozsudku krajského soudu, že „splnění podmínek pro udělení kolokvia“ v sobě z povahy věci zahrnuje i „hodnocení kolokvia“, což soudu ve správním soudnictví nepřísluší.

[42] Tvrdí-li stěžovatel v nyní podané kasační stížnosti proti rozsudku krajského soudu ze dne 28. 6. 2013, kterým bylo přezkoumáno rozhodnutí rektora ze dne 19. 5. 2011, vydané v návaznosti na předchozí rozsudek uvedeného soudu ve věci ukončení studia žalobce, že se mu nedostalo ze strany žalovaného faktického, nestranného a zcela objektivního věcného přezkumu obsahové stránky kolokvia, mívá tím nejen shora uvedené závěry předchozích rozsudků ve věci, ale i závěr rektora žalovaného v napadeném rozhodnutí z 19. 5. 2011, na str. 3.

[43] Rozhodnutí rektora posoudilo objektivitu kolokvia a nediskriminace žalobce v přístupu k vykonání kolokvia a požadavku na přezkoumání pravidel řádného procesu dostalo. Rektor se vypořádal jak s námitkou rozdílného požadavku počtu bodů (11) nutných ke splnění požadavků na úspěšné vykonání testu 16. 3. 2009, tak s požadavkem k 1. 9. 2009 (13 bodů); stejně tak se s touto námitkou vypořádal i krajský soud. V rozhodnutí rektor také výslovně odkazuje na to, že žádnou diskriminaci žalobce nenamítal a test dne 1. 9. 2009 vykonal, k pátému argumentu vznesenému stěžovatelem rektor odkazuje současně na to, že bylo, vzhledem jeho handicapu, vyhověno jeho předchozím námitkám.

[44] Nestrannost a objektivnost věcného přezkumu obsahové stránky kolokvia rektor opětovně vyhodnotil tak, že stran struktury testu a klíče rozdělení bodů, jde o záležitost vyučujícího, přitom to, kolik bodů bylo možno získat z jednotlivých otázek, bylo dopředu určeno a touto informací žalobce disponuje podle po kontrole opraveného testu. K námitce, zda správnou odpověď na otázky představovala jen jedna z možností nabízených k výběru, poukázal na to, že jen jedna z nabízených možností byla správná (tři špatné), jak bylo standardem i při všech předchozích termínech zkoušky testem, jichž se žalobce účastnil. Rektor zdůraznil, že je věcí vyučujícího hodnocení věcné správnosti otázek, a že správnost hodnocení v daném případě byla potvrzena spolu garantem tohoto vyučovaného předmětu (doc. PhDr. V. F.), přístup vyučujícího a objektivnost průběhu byla zajištěna přítomností dalšího, nezúčastněného vyučujícího (Mgr. P. M.), a jím potvrzena, jak bylo konstatováno již v rozhodnutí ze dne 2. 10. 2009 (rozhodnutím o žádosti o přezkoumání kolokvia ze dne 1. 9. 2009 po věcné stránce). Uvedený závěr rektora má oporu ve vyjádření ze dne 7. 9. 2009 podaném vyučujícím a potvrzeném jak uvedeným garantem, tak osobou dohlížející na regulérnost průběhu kolokvia v mimořádném termínu 1. 9. 2009.

[45] Stěžovatel v žalobě ze dne 22. 6. 2011 podané krajskému soudu proti tomuto rozhodnutí rektora výslovně nežádal, aby soud současně přezkoumal jako podkladová rozhodnutí rektora

ze dne 8. 6. 2010. Neučinil tak z důvodů uvedených v bodu 43 a 44 žaloby, dle nichž samotnou žalobu podává proto, že kdyby byl úspěšný se svou obranou v kasační stížnosti ve věci vedené pod čj. 8 As 38/2011 - 67, nebylo by možné tento úspěch promítnout do rozhodnutí o věci samé.

[46] Nejvyšší správní soud k tíži stěžovatele proto námitku stran přezkumu podkladových rozhodnutí nevyhodnotil jako nepřijatelnou (§ 104 odst. 4 s. ř. s.), neboť stěžovatel vzhledem k časovému běhu souběžně vedených řízení výslovně požadavek na přezkum tzv. podkladových rozhodnutí uplatnit v žalobě nemohl, očekáváje výsledku, zda jde o rozhodnutí samostatně soudem přezkoumatelná, nicméně námitku neshledal důvodnou.

[47] Podstatou námitky stěžovatele je tvrzení, že rozhodnutí rektora o nepovolení výjimek jsou podkladová rozhodnutí ve vztahu k napadenému rozhodnutí o ukončení studia. Je nesporné, že jde o rozhodnutí, jejichž závěr mohl mít vliv na rozhodnutí rektora v meritu věci (na výrok o potvrzení či zrušení rozhodnutí děkanky o ukončení studia) v případě, kdy by žádostem o výjimku bylo vyhověno. Proto také krajský soud původní rozhodnutí rektora z 26. 4. 2010 zrušil pro jeho předčasnost. Nyní již rektor rozhodoval dne 19. 5. 2011 za skutkového stavu věci, který znamenal, že rozhodnutí o žádostech o výjimku byla dne 8. 6. 2010 vydána a byla negativní, proto i závěr rektora o nesplnění studijních povinností pro absolvování roku 2008/2009 vyplývajících ze studijního programu je správný a v souladu se zákonem o vysokých školách, neboť nebyla povolena stěžovateli žádná další možnost (výjimka) vykonat kolokvium, ani možnost zapsat si opětovně (potřetí) předmět „Úvod do studia práva“.

[48] V daném případě rozhodnutí rektora ze dne 19. 5. 2011 navazuje na pravomocné rozhodnutí krajského soudu ze dne 13. 1. 2011, jímž byla žaloba proti rozhodnutím o výjimkách z 8. 6. 2010, odmítnuta. Ve věci samé, rozhodnutí o ukončení studia, navazuje na rozsudek téhož soudu ze dne 16. 2. 2011 čj. 22 A 42/2010 - 92.

[49] Stěžovatel v nyní podané kasační stížnosti netvrdí porušení konkrétních pravidel, jimiž by bylo zasaženo jeho právo na řádný proces při pokusech o získání kolokvia z předmětu „Úvod do studia práva“ (vyjma argumentace v dalších námitkách proti rozhodnutí krajského soudu, viz níže). Naopak uznává, že došlo ze strany žalovaného k přezkoumání organizačních postupů při konání kolokviálního testu dne 1. 9. 2009, namítá však, že nedošlo dle čl. 12 odst. 6 studijního a zkušebního řádu ze strany vedoucího pracoviště k přezkoumání věcné správnosti vyhodnocení tohoto testu. K tomuto přezkoumání však došlo. Již rozhodnutím ze dne 2. 10. 2009 rektor vyslovil, že nebylo shledáno pochybení ze strany vyučujícího a výsledek „nevyhověl“ je důvodný. Předmětem rozhodnutí o výjimkách již otázka věcné správnosti vyhodnocení testu ze dne 1. 9. 2009 nebyla, naopak právě neúspěšnost v něm, vedla logicky k žádostem stěžovatele povolení výjimky, o nové další přezkoušení z tohoto předmětu, popř. o jeho znovu zapsání. Námitce stěžovatele, že rozhodnutí krajského soudu trpí vadou, neboť soud nepřezkoumal rozhodnutí o výjimkách, proto nelze přisvědčit, stěžovatel ani porušení procesních pravidel při rozhodování o výjimkách nenamítal, ale námitkami mířil proti vyhodnocení pokusu o získání kolokvia, s nimi se jak rektor, tak i krajský soud v rozhodnutí vypořádali.

[50] V rozhodnutí ze dne 19. 5. 2011 rektor námitku přezkoumání věcné správnosti vyhodnocení kolokviálního testu vyučujícím neshledal důvodnou, neboť závěr „nevyhověl“ byl aprobován spolu garantem tohoto vyučovaného předmětu. Stěžovatel využil všech prostředků ke své obraně a postupem žalovaného i správních soudů byla v konečném důsledku ochrana jeho právům podle Nejvyššího správního soudu poskytnuta, jak vyplývá i z níže uvedeného.

B/ K námitce stěžovatele, že splnil podmínky pro udělení kolokvia fakticky dvakrát

[51] Stěžovatel v kasační stížnosti dílem opakuje žalobní námitky uvedené v žalobě proti předchozímu rozhodnutí rektora ze dne 26. 4. 2010, sám na argumentaci v žalobě podané 12. 5. 2010, o níž bylo rozhodnuto rozsudkem krajského soudu ze dne 16. 2. 2011, jak v žalobě znovu podané 22. 6. 2011, tak i v nyní podané kasační stížnosti, odkazuje.

[52] Nejvyšší správní soud k argumentaci stěžovatele, že mu vyučující potvrdil splnění studijních povinností z předmětu „Úvod do studia práva“ již v roce 2007/2008 (tím, že uznal seminární práci) odkazuje na závěr napadeného rozsudku na str. 14 až 16 (kap. I., J.), v němž zcela jednoznačným a přezkoumatelným způsobem je aprobován závěr vyslovený již v napadeném rozhodnutí rektora, že písemná seminární práce byla zadána z předmětu „Institute EU“ jako náhrada za chybějící účast stěžovatele na seminářích a že z písemného sdělení vyučujícího na e-mailový dotaz stěžovatele, nelze dovozovat, že tím bylo potvrzeno splnění studijní povinnosti touto prací z jiného předmětu, v němž cestou k získání kolokvia byl jedině písemný test. Rozsudek soudu je přezkoumatelný a jeho závěr je v souladu se zákonem. Tvzení stěžovatele, že za ověření vyučujícím tvrzených skutečností činí rektor odpovědného stěžovatele, neobstojí.

[53] Krajský soud na str. 13 a násl. (bod H.) se rovněž zevrubně vypořádal s bodovou výjimkou 11 bodů v případě „zvýhodněného kolokviálního testu“, který byl odložen z původního termínu 25. 2. na 16. 3. 2009 a stanovenou standardní hranicí 13 bodů pro úspěšné složení kolokviálního testu v jiných termínech, včetně zvláštního termínu vypsáno na 1. 9. 2009. K zevrubnému zdůvodnění krajského soudu Nejvyšší správní soud dodává, že stěžovatel nemohl být tímto postupem diskriminován, neboť v termínu 16. 3. 2009 jednorázové možnosti dosáhnout úspěšného vykonání kolokvia testem se sníženým limitem bodů využil, avšak nedosáhl potřebného počtu 11 bodů.

[54] Tvzení stěžovatele, že není pravdou, jak tvrdí napadené rozhodnutí i soud, že se testu účastnil čtyřikrát (bod 41 kasační stížnosti) je liché. Ani rektor ve svém rozhodnutí ani soud neuvádí, že se žalobce účastnil kolokviálního testu čtyřikrát, v obou těchto rozhodnutích se uvádí, že stěžovatel měl čtyři možnosti účastnit se tohoto testu. Konkrétně na straně 10 v posledním odstavci zdola napadený rozsudek uvádí výslovně, že ...*“v roce 2007/2008, kdy byl vypsán pro úspěšné absolvování předmětu kolokviální test a vypsány termíny jeho konání, žalobce se však žádného z vypsanych termínů nezúčastnil. Podruhé měl žalobce tento předmět zapsán v akademickém roce 2008/2009, pro absolvování předmětu byl jako jediná možnost vypsán opět kolokviální test, byly vypsány čtyři termíny jeho konání 18. 12. 2008, 15. 1. 2009, 22. 1. 2009 a 25. 2. 2009 a stanoveno, že každý student se může účastnit tří termínů. Žalobce se poprvé zúčastnil až v termínu 22. 1. 2009, kde byl hodnocen „neprospěl“, proto se účastnil jako druhého pokusu termínu 16. 3. 2009 přesunutého z 25. 2. 2009, ovšem opět neuspěl ani tentokrát. K žádostem žalobce o přezkoumání neudělení kolokvia rektor žalovaného rozhodl o vypsání nového termínu kolokvia na 1. 9. 2009, tohoto se žalobce zúčastnil, ovšem opět neprospěl“*. Na to podal novou žádost o přezkoumání neudělení kolokvia, po jejímž podání právě děkanka právnické fakulty navrhla, aby o této žádosti rozhodl rektor, tak se stalo rozhodnutím shora ze dne 2. 10. 2009.

C/K námitce, že měl být použit argument ad maiore ad minus

[55] Stěžovatel se dovolával aplikace této zásady s tím, že proti neúspěchu při kolokviu musí mít stejnou možnost obrany jako proti neúspěchu u zkoušky, neboť neúspěch kolokvia při zápočtu může mít stejné důsledky jako neúspěch u zkoušky, a to ukončení studia, není proto důvod pro nižší standard procesní obrany proti neúspěchu u kolokvia.

[56] Krajský soud na straně 11, čtvrtý odstavec zdola, poukázal na to, že pro získání kolokvia neobsahuje studijní a zkušební řád ustanovení o mezním termínu jeho získání a analogií legis je aplikovatelná úprava obsažená v čl. 13 odst. 8, kdy aplikace této úpravy vede k závěru, že skutečnost, že předmět byl absolvován, nastala nejpозději koncem příslušného akademického

roku. Na rozdíl od popsané situace však studijní a zkušební řád upravuje pro případ nezískání kolokvia zvláštní postup v čl. 12 odst. 6, proto není na místě chybějící úpravu vyplňovat analogii legis či aplikací *a maiore ad minus*. Krajský soud správně uvedl, že tento zvláštní postup spočívá v přezkoumání neudělení kolokvia vedoucím pracoviště a tento postup také stěžovatel využil, jak o tom svědčí jím podávané žádosti.

[57] Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s právním závěrem krajského soudu. Ze skutkových zjištění plyne, že rektor prvé žádosti žalobce vyhověl a nařídil vypsání nového termínu kolokvia na 1. 9. 2009; v tomto termínu se test konal za přítomnosti dalšího nezúčastněného vyučujícího, hodnocení věcné správnosti potvrdil spolu garant předmětu, jak uvedl i rektor v žalobou napadeném rozhodnutí (viz shora). Skutečnost, že druhé žádosti o přezkoumání před tzv. komisí, podanou následně, rektor nevyhověl, nesnížila „standard možné obrany“ stěžovatele. Vypsáním zvláštního termínu na 1. 9. 2009 k žádosti stěžovatele byl standard - možnost využít tři termínů (jako všichni studenti v rovnocenném postavení) naplněn, a to i přesto, že stěžovatel nevyužil tři možností ze čtyř původních řádně vypsanych termínů, ale jen dvou.

D/K námitce překážky rei iudicatae

[58] Tuto námitku stěžovatele vypořádal krajský soud již na str. 11-13 rozsudku ze dne 16. 2. 2011, čj. 22 A 42/2010, výslovně to plyne i z bodu (15) navazujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu čj. 8 Ans 12/2011 - 132. Krajský soud nepřisvědčil námitkám žalobce o překážce litispendence a rei iudicatae ve vztahu k rozhodnutí děkanky ze dne 4. 2. 2010 a shledal správnost závěru vysloveného již v rozhodnutí rektora ze dne 26. 4. 2010; v nyní napadeném rozhodnutí ze dne 19. 5. 2011 správně rektor k této námitce překážky věci rozhodnuté, kterou žalobce uplatnil ve vyjádření doručeném 26. 1. 2010, uvedl, že v řízení nemůže nastat překážka věci rozhodnuté, neboť neexistuje žádné pravomocné rozhodnutí ve věci ukončení studia, které by mohlo tvořit takovou překážku. Rozhodnutí rektora, kterým bylo zrušeno předchozí rozhodnutí děkanky ze dne 14. 10. 2009, není meritorním rozhodnutím ve věci ukončení studia a netvoří tak překážku věci rozhodnuté.

[59] V žalobě podané krajskému soudu proti rozhodnutí rektora žalovaného ze dne 19. 5. 2011 stěžovatel tuto námitku ani výslovně neuplatnil. Odkázal-li v části této žaloby na argumentaci v žalobě předchozí, či v jiné žalobě, popř. jiných podáních v řízení před žalovaným, krajský soud v souladu s judikaturou soudů k takto uplatněnému žalobnímu bodu nemohl přihlížet. V řízení o kasační stížnosti je pak tato námitka námitkou nepřijatelnou (§ 104 odst. 4 s. ř. s.)

E/ K protiústavnosti § 68 odst. 1 věty první zákona o vysokých školách

[60] Stěžovatel rovněž znovu namítá protiústavnost § 68 odst. 1, věty první, zákona o vysokých školách, podle něhož se na rozhodování o právech a povinnostech studentů nevztahují obecné předpisy o správním řízení. Opakovaně nyní odkazuje na svou dříve podanou kasační stížnost směřující proti rozsudku krajského soudu ze dne 16. 2. 2011, dílem argumentaci přejímá. Nejvyšší správní soud v nyní projednávané věci proto odkazuje na závěry vyslovené již v rozsudku čj. 8 Ans 12/2011 - 132, bod (25) a následující, v nichž zdůraznil, že stěžovatel tuto argumentaci vznáší v abstraktní rovině, konkrétní tvrzení však kasační stížnost, neobsahuje. Krajský soud ke stěžovatelově námitce obdobného rozsahu se v rozsudku zevrubně vyjádřil (str. 6 a násl., body E a F), s jeho závěry se lze ztotožnit.

[61] V nyní podané kasační stížnosti (bod 54 a násl.) stěžovatel brojí proti právnímu názoru prezentovanému žalovaným v napadeném rozhodnutí a argumentuje toliko opět tím, že je nutno lišit řízení, z nichž mohou vzejít jen rozhodnutí podkladová od řízení a rozhodnutí meritorních a že ucelenou procesní úpravu vnitřní předpis vysoké školy (studijní a zkušební řád) neobsahuje

a je tedy nutno aplikovat procesní postup v případě vydání meritorního rozhodnutí, jímž je ukončení studia studentů, podle správního řádu. Nejvyšší správní soud se již s těmito argumenty v předně označeném rozsudku vypořádal, proto na ně odkazuje, a proto také neshledal důvod k předložení návrhu Ústavnímu soudu na zrušení dotčeného ustanovení.

[62] K nesouhlasu stěžovatele stran výkladu autonomní normotvorby kromě argumentace uvedené krajským soudem, soud pro úplnost odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 6 Aps 2/2007 - 134, v němž soud (i když v případě České lékařské komory) uvedl, že „...stát delegoval výše veřejné moci na veřejnoprávní korporaci, a to výše moci legislativní a moci exekutivní; jde o oprávnění autonomní normotvorby (jako období oprávnění vydávat normativní právní akty) a oprávnění samosprávy (jako období moci exekutivní). Produktem autonomní normotvorby může být toliko normativní akt, výsledkem činnosti samosprávy bude akt individuální, případně jiný úkon, jenž bude s to zasáhnout právní pozici člena korporace. ... Autonomní normotvorbu lze proto považovat za konstitutivní prvek veřejné moci svěřené veřejnoprávní korporaci - aplikace autonomních normativních aktů je pak složkou samosprávné činnosti komory a spočívá především v oprávnění donucovat adresáty autonomních norem (zde členy komory), aby se chovali v souladu s nimi.“

[63] Námitka nepřezkoumatelnosti podkladových rozhodnutí, kterou stěžovatel dovozuje z toho, že nebyla rektorem vymezena relativně neurčitá hypotéza právní normy, obsažená v čl. 41 studijního a zkušebního řádu, není důvodná. Čl. 41 studijního a zkušebního řádu zní: „Výjimky v postupu podle tohoto řádu povoluje rektor nebo se souhlasem rektora děkan.“ a neobsahuje tak žádnou relativně neurčitou hypotézu právní normy. Rozhodnutí o výjimkách byla vydána v režimu správního uvážení. Skutečnosti, z jakých rektor vycházel, mají oporu ve spisovém materiálu a úvaha, vedoucí jej k zamítnutí té, které žádosti o výjimku z odůvodnění rozhodnutí vydaných dne 8. 6. 2010 vyplývá a nevykazuje znaky libovůle či svévole. Z odůvodnění rozhodnutí rektora ze dne 8. 6. 2010 čj. 1399/2010-R a čj. 1400/2010-R (ani z rozhodnutí ze dne 19. 5. 2011) ani implicitně neplyne, že by se rektor jen formálně snažil dostat požadavku správního soudu, aby „nějak“ rozhodl. Takový postoj, natož výslovně, jak rektorovi stěžovatel v kasační stížnosti podsouvá, vyjádřen není.

VI.

[64] Nejvyšší správní soud shledal námitky stěžovatele nedůvodnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3,4 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[65] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že se mu náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 27. května 2014

JUDr. Jan Passer
předseda senátu